

ΡΟΣ ΜΟΝΤΓΚΟΜΕΡΥ

«Γίνεται μεριάς κλασικό»
—Katya Balen

«Το πιο καλό σκυλί»
—Phil Earle

REBEL

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

«Ένα βιβλίο σκέτη λιχουδιά, που κουνάει την ουρά του και σε κοιτάει με σκυλίσια μάτια και ξεχειλίζει από περιπέτεια, χιούμορ και ξεστασιά».

Ross Welford

«Το Rebel μού ράγισε την καρδιά και ταυτόχρονα την έκανε να ανθίσει. Είναι ένα βιβλίο που πραγματικά αγγίζει την τελειότητα».

Natasha Farrant

«Μια πανέμορφα χτισμένη, συγκινητική ιστορία».

Abi Elphinstone

«Ένα βιβλίο που γίνεται μεμιάς κλασικό. Έχει εξαιρετική γραφή και ένα συναρπαστικό στόρι».

Katya Balen

«Μια περιπέτεια που κινείται ανάμεσα στο *Charlotte's Web* και το *War Horse*. Η φωνή του Ρέμπελ είναι αληθινή και ειλικρινής: Είναι το πιο καλό σκυλί και αυτό εδώ είναι το πιο καλό βιβλίο».

Phil Earle

«Μια όμορφη, ανοιχτόκαρδη περιπέτεια».

Sophie Anderson

«Η πιο καλή ιστορία για το πιο καλό σκυλί. Αγαπώ πια τον Ρέμπελ σαν να είναι ο σκύλος μου».

Carlie Sorosiak

«Το λάτρεψα. Είναι μια υπέροχη, συγκινητική ιστορία για την πίστη και τη φιλία ανάμεσα σ' ένα αγόρι και τον σκύλο του, που σου μένει στο μυαλό μετά, για πολύ καιρό. Θα κάνει μεγάλο χαμό στη σχολική μας βιβλιοθήκη!»

Κριτική παιδιού στο Toppsta

«Αλλιώςτικο πολύ από τα βιβλία που διαβάζω συνήθως, αλλά το φχαριστήθηκα. (Παραλίγο να το τελειώσω μέσα σε ένα βράδυ!) Είναι συναρπαστικό, αλλά και συγκινητικό. Έχει και αστεία σημεία, όπως όταν ο Ρέμπελ λέει “Αυτή είναι η καλύτερη στιγμή της ημέρας!”, και μετά από λίγο “Όχι, αυτή είναι η καλύτερη στιγμή της ημέρας!”, και λίγο παρακάτω “Όχι, λάθος, αυτή εδώ είναι η καλύτερη στιγμή της ημέρας!”. Μου αρέσει επίσης που ο Ρέμπελ μπορεί και μιλάει με άλλα ζώα. Θα το πρότεινα στα σίγουρα σε παιδιά από 8 ετών και πάνω».

Κριτική παιδιού 8 ετών στο Toppsta

«Μια πανέμορφη ιστορία για την αγάπη ενός αγοριού για τον σκύλο του. Και για την αγάπη που νιώθει ο σκύλος για το αγόρι. Δεν το αγαπάει σαν αφεντικό, αλλά σαν φίλο. Ο Ρέμπελ θα ρισκάρει τα πάντα για να είναι μαζί με τον Τομ... Η ιστορία με μάγεψε τόσο, που δεν μπορούσα να παρατήσω στην άκρη το βιβλίο με τίποτα. Όταν δυσκολεύομαι να συντονιστώ με ένα βιβλίο, μου παίρνει πολύ καιρό να το διαβάσω, όμως αυτό το τέλειωσα μέσα σε δύο βράδια! Επειδή έχω και εγώ σκύλο, σας το λέω με σιγουριά: Είναι απλά υπέροχο».

Κριτική στο Toppsta

ΡΟΣ ΜΟΝΤΓΚΟΜΕΡΥ

REBEL

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Γιώργος Κ. Παναγιωτάκης

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους
Ρος Μοντγκόμερυ, *Rebel*

Ross Montgomery, *I Am Rebel*

Μετάφραση: Γιώργος Κ. Παναγιωτάκης

Υπεύθυνη έκδοσης: Υδώνη Καρύδη

Επιμέλεια: Κώστας Σίμος

Σελιδοποίηση: Αλέξης Δ. Μάστορης

Copyright© για το κείμενο Ross Montgomery, 2024

Copyright© για την εικονογράφηση εξωφύλλου Keith Robinson, 2024

Copyright© για τη μετάφραση στην ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ
(Εκδόσεις Πατάκη), 2024

Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από τη First published 2024

by Walker Books Ltd 87 Vauxhall Walk, London SE11 5HJ, 2024

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Δεκέμβριος 2025

ΚΕΤ Ζ816 ΚΕΠ 783/25 ISBN 978-618-07-1395-4

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 — ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΥΡΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ — ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 — ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*Θα είσαι υπεύθυνος για πάντα
για ό,τι έχεις εξημερώσει.*

*Ο μικρός πρίγκιπας
Αντουάν ντε Σαιντ-Εξυπερύ*

Η
ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ
ΤΕΛΕΙΑ
ΜΕΡΑ

1

ΣΠΙΤΙ

Η μέρα ξεκινά όπως ακριβώς πρέπει.

Είναι καλοκαίρι και το φως της αυγής τρυπώνει μέσα απ' τις κουρτίνες. Το κρεβάτι μας είναι ακόμα ζεστό απ' τον νυχτερινό μας ύπνο. Ακούω έναν κόκορα να λαλεί κάπου μέσα στη φάρμα. Μυρίζω το μπίκον από το κάτω σπίτι κι ακούω τα κατσαρολικά να κροταλίζουν και τους γονείς του Τομ να σιγοκουδεντιάζουν.

Το ξέρω απ' τη στιγμή που ξυπνάω: Η σημερινή μέρα θα είναι τέλεια!

Δίπλα μου ο Τομ ροχαλίζει ακόμα. Σηκώνομαι, τινάζω τ' απομεινάρια της νύστας από πάνω μου και εισπνέω βαθιά. Ο Τομ έχει μια πολύ δική του μυρωδιά το πρωί: Μυρίζει τεμπελιά, νύστα και θαλπωρή – όσο πιο Τομ γίνεται, δηλαδή.

Ήρθε η ώρα για την πρώτη δουλειά της ημέρας: Να τον ξυπνήσω. Το κάνω γλείφοντάς του τη μούρη. Τρελαίνομαι να του γλείφω τη μούρη. Δεν υπάρχει καλύτερη στιγμή μέσα στη μέρα.

«Ουφ!» γκρινιάζει ο Τομ. «Μπλιαχ, Ρέμπελ!»

Σ' εμένα μιλάει. Έτσι με λένε: Ρέμπελ. Ο Τομ σκουπίζει τα σάλια από τη μούρη του και με παίρνει αγκαλιά. Πόσο το λατρεύω αυτό!

«Παλιόσκυλο» μουρμουρά τρυφερά. «Χαζόσκυλο».

Στο σημείο αυτό πρέπει, νομίζω, να αναφέρω πως πράγματι είμαι σκυλί.

Παλιό όμως δεν είμαι. Είμαι μόλις πέντε χρονών. Ούτε και χαζό. Είμαι ένα καλό σκυλί. Το ξέρω γιατί ο Τομ μου το λέει όλη την ώρα – και ο Τομ ξέρει τα πάντα.

Όπως και να 'χει, δε γίνεται να μείνουμε όλη μέρα στο κρεβάτι. Έχουμε τόσα πράγματα να κάνουμε! Συνήθως τον περιμένω για να πάμε μαζί κάτω, όμως η μυρωδιά του μπέικον σημαίνει ότι ίσως και να περισσέυει καμιά μπουκίτσα στην κουζίνα και πρέπει οπωσδήποτε να το διαπιστώσω. Πηδάω λοιπόν απ' το κρεβάτι και τρέχω σαν βέλος στο κάτω σπίτι, πατινάροντας στα πλακάκια.

Να κι ο Μπαμπάς! Κάθεται στο τραπέζι, ντυμένος ήδη για τη δουλειά στη φάρμα. Καθώς περνά τρέχοντας δίπλα του, εισπνέω την έντονη μυρωδιά απ' τα ρούχα του: Μυρίζουν προβατίσιο μαλλί, ξινόγαλο και λάσπη. Πόσο τη λατρεύω αυτή τη μυρωδιά! Η Μαμά είναι πεσμένη με τα μούτρα στη δουλειά στον φούρνο. Σκουπίζει τις παλάμες της στην ποδιά της και πιάνει το τσαγερό. Η Μαμά μυρίζει τσάι και σαπούνι και πατάτες και πόριτζ και μαγειρευτό κρέας και σάλτσα – όλα μαζί ανακατωμένα. Ε λοιπόν, τη μυρωδιά αυτή τη λατρεύω ακόμα περισσότερο.

«Ρέμπελ! Ξουτ!» με διώχνει η Μαμά. «Να, πάρε κι άσε με ήσυχη».

Πιάνει κάτι απ' το τηγάκι και το πετά στο πάτωμα. Ένα κομματάκι μπέικον! Γιούπι! Γιούπι! Το κάνω μια χαφιιά απευθείας απ' τα πλακάκια – είναι μοσχοβολιστό και ζουμερό και λιπαρό και τόσο αχνιστό, που μου καψαλίζει τη γλώσσα.

Καλά έλεγα ότι η σημερινή μέρα θα είναι τέλεια!

Ο Τομ κατεβαίνει, τρίβοντας αγουροξυπνημένος τα μάτια του. Καθόμαστε μες στη θάλασσα της τσίκνας της κουζίνας και μασουλάμε σιωπηλά, μέχρι η μέρα να πάρει για τα καλά μπρος. Κανονικά δε μ' αφήνουν να ζητιανεύω φαγητό στο τραπέζι, όμως κρύβομαι κάτω από την καρέκλα του Τομ κι εκείνος, κρυφά απ' τη Μαμά και τον Μπαμπά, μου δίνει μπουκίτσες από το πρωινό του. Εντάξει, τελικά τούτη εδώ είναι η καλύτερη στιγμή της ημέρας.

«Σ' ευχαριστώ για αυτό που κάνεις» του λέω. «Σ' αγαπώ».

Ο Τομ δε με καταλαβαίνει όταν του μιλάω. Νομίζει ότι απλά γαβγίζω και γρυλίζω. Πιστεύω, όμως, ότι βαθιά μέσα του ξέρει τι λέω. Ακριβώς όπως κι εγώ ξέρω ότι με αγαπάει όταν μου χαϊδεύει το κεφάλι ή μου κάνει απαλά ταπ-ταπ στα πλευρά ή μου χαμογελά. Από την πρώτη στιγμή ήμασταν έτσι. Ποτέ δεν είχαμε ανάγκη τις λέξεις εμείς.

Ένα ακόμα λάλημα του πετεινού κι ο Μπαμπάς σηκώνεται. «Άντε, παιδιά μου, πάμε. Μη χάσουμε τη μέρα».

Κάθε πρωί το λέει αυτό ο Μπαμπάς.

«Καλά, καλά» ξεφυσά ο Τομ – κι αυτός όπως κάθε πρωί.

Καταβροχθίζει με τη μία το υπόλοιπο πρωινό του και τρέχουμε μαζί έξω. Και να, όλα θρίσκονται στη θέση τους σε μια μοναδική στιγμή ομορφιάς: Ο ήλιος που ανατέλλει πάνω απ' τα λιβάδια, οι πρώτες μυρωδιές απ' τη φάρμα, τα πρώτα χάδια του ανέμου που κατηφορίζει απ' τα βουνά... Η καινούρια ημέρα ξεδιπλώνεται μπροστά μας σε όλο της το μεγαλείο.

Ε λοιπόν, λάθος έκανα πριν. Αυτή είναι η καλύτερη στιγμή της ημέρας. Είναι η στιγμή που πρωτοαντικρίζω τη φάρμα και θυμάμαι πόσο τυχερός είμαι που ζω εδώ.

Τη λατρεύω τη φάρμα. Έχω ζήσει εδώ όλη μου τη ζωή, από τότε που ο Τομ με θρήκε, όταν ήμουν κουτάδι, και μ' έφερε στο σπίτι του για να μείνουμε μαζί. Από τότε δεν έφυγα ποτέ, ούτε μια φορά. Ούτε καν την αυλόπορτα δεν έχω διαβεί.

Η κάθε μέρα στη φάρμα είναι ολόιδια με την προηγούμενη. Αρχικά πηγαίνουμε στο Κάτω Λιβάδι για να δούμε τι κάνουν τα πρόβατα. Ο Τομ, η Μαμά και ο Μπαμπάς είναι κτηνοτρόφοι. Όλος ο κόσμος στην περιοχή ασχολείται με τα πρόβατα, έτσι λέει ο Τομ. Με το μαλλί απ' τα πρόβατα οι άνθρωποι φτιάχνουν ρούχα και επιπλέον πουλάνε πρόβειο γάλα και τυρί για να τα δγάλουν πέρα. Τα τελευταία χρόνια αυτό γίνεται όλο και πιο δύσκολο, με τόσους φόρους που βάζει συνεχώς ο Βασιλιάς. Ο Τομ και ο Μπαμπάς αναλαμβάνουν το άρμεγμα και

το κούρεμα, ενώ εγώ τριγυρνάω εδώ κι εκεί για να δω τι κάνει ο κόσμος.

«Καλημέρα, Άγκνες! Πώς πάει η οπλή σου, Μπεθ; Στις ομορφιές σου είσαι, Κίττυ!»

«Πεινάω» απαντάνε τα πρόβατα. «Πεινάω, πεινάω, πεινάω».

Μέχρι εκεί φτάνει η κουβέντα. Γενικά τα πρόβατα δεν το έχουν και πολύ με τη συζήτηση. Όπως και να έχει, όμως, εμένα μου αρέσει να τους μιλάω. Δε σου κοστίζει και τίποτα να είσαι ευγενικός!

Εντάξει, το ξέρω, δεν είμαι το τυπικό τσοπανόσκυλο – καμία σχέση. Είμαι μικρόσωμος, έχω κοντόχοντρα ποδαράκια και επίσης δεν τρέχω και πολύ γρήγορα και το γάβγισμά μου δεν είναι φοβιστικό. Τι κρίμα, λέει όλη την ώρα ο Μπαμπάς, να μη θρει ο Τομ ένα καθωσπρέπει αγροτόσκυλο, αντί για ένα μαλλιαρό αδέσποτο παλιόσκυλο σαν εμένα. Κατά βάθος, όμως, δεν το εννοεί. Το ξέρω επειδή, όταν δεν τον βλέπουν, με χαϊδεύει πίσω απ' τα αυτιά και μου ψιθυρίζει ότι είμαι το καλύτερο σκυλί του κόσμου.

Στο Κάτω Λιβάδι πετυχαίνω συνήθως και την Πρισίλλα, να λαγοκοιμάται κάτω από κάποιο δέντρο. Η Πρισίλλα είναι η γάτα της φάρμας. Δεν την αφήνουν να μπαίνει στο σπίτι – όταν το κάνει, η Μαμά την κυνηγάει με την τσιμπίδα για το τζάκι – έτσι αράζει συνεχώς έξω. Η Πρισίλλα μυρίζει χόμα και ξεραμένα λουλούδια.

«Καλημέρα, Πρισίλλα!» της λέω χαρωπά.

«Δίνε του» μουρμουράει.

Κλασική Πρισίλλα. «Ωραία μέρα, ε;» της λέω.

Ανοίγει το κιτρινωπό της μάτι της και με κοιτά. «Τι το ωραίο έχει δηλαδή;»

Για να σκεφτώ λιγάκι... «Χμμ... Τα πάντα;»

«Ρέμπελ!» φωνάζει πίσω μου ο Τομ. «Έλα!»

Ο Τομ με χρειάζεται! Και εγώ σαν καλό σκυλί που είμαι, πηγαίνω πάντα όταν με φωνάζει. Ενώ αρχίζω να τρέχω, η Πρισίλλα χαμογελά με νόημα. «Ναι, μην καθυστερείς, αγροτόσκυλο. Το αφεντικό σου περιμένει».

Σταματάω στη στιγμή. Με τσαντίζει όταν το λέει αυτό. «Δεν είναι αφεντικό μου ο Τομ».

«Αλήθεια, ε; Και τότε γιατί κάνεις ό,τι σου λέει;» Η Πρισίλλα χασμουριέται και τεντώνεται τεμπέλικα. «Αχ, καημένη Ρέμπελ. Ακατοίκητο τον έχεις τον επάνω όροφο...»

Χα! Είναι τόσο χαζούλα μερικές φορές η Πρισίλλα. Πού τους είδε τους ορόφους μέσα στα λιβάδια;

Τρέχω πίσω από τον Τομ σκασμένος στα γέλια. Όταν τελειώνει το άρμεγμα και το κούρεμα, η Μαμά μάς φέρνει να γευματίσουμε. Δηλαδή φέρνει στον Μπαμπά και στον Τομ, επειδή εμείς τα σκυλιά δε γευματίζουμε. Το ξέρω αυτό επειδή συνεχώς μου λένε να μη ζητιανεύω και να τους αφήνω ήσυχους. Το γεύμα είναι πάντα κάτι κομματάρες κρύα πίτα και φρεσκοκομμένα μήλα και πρόδαιο ξινοτύρι και μυρίζει πάντα τόσο μα τόσο ωραία. Ο Τομ περιμένει πάντα τον Μπαμπά να κοιτάξει αλλού και τότε μου δίνει για να φάω κι εγώ λίγο. Πάντα με σκέφτεται. Είναι τόσο έξυπνος. Τον αγαπάω τόσο πολύ.

Πάντα, μετά το γεύμα, μετακινούμε τα πρόδωτα από

το Κάτω Λιβάδι στο Πάνω Λιβάδι, επειδή εκεί έχει το καλύτερο χορτάρι. Η δουλειά του Τομ είναι να μείνει μαζί τους μέχρι το ηλιοβασίλεμα μην και το σκάσουν, μην και τα κλέψουν τίποτα ληστές ή τα φάνε λύκοι. Εγώ μένω μαζί του κι ας φοβάμαι τους λύκους, επειδή αυτή είναι η δουλειά μου. Πηγαίνω όπου πάει ο Τομ. Είμαι ο σκύλος του και είναι το αγόρι μου. Θα έδινα και τη ζωή μου για χάρη του, αν χρειαζόταν.

Σύντομα, λοιπόν, ο Μπαμπάς γυρνά πίσω στο κτήμα κι αυτό ήταν. Θα μείνουμε μόνοι μας, εγώ, ο Τομ και τα πρόβατα, για ώρες. Μπορούμε να κάνουμε ό,τι θέλουμε! Αρχικά, βρρίσκω ένα πεσμένο κλαδί και του το πηγαίνω για να μου το πετάξει.

Ο Τομ αναστενάζει. «Ρέμπελ, γιατί πάντα διαλέγεις το μεγαλύτερο κλαδί που υπάρχει;»

«Έα έταξέ ο» του γρυλίζω με το κλαδί στο στόμα.

«Βρες ένα πιο μικρό».

Κάνω, όπως πάντα, αυτό που μου λέει – είμαι ένα καλό σκυλί. Ο Τομ το παίρνει απ' το στόμα μου.

«Θέλεις να το πετάξω;»

«Ναι! Σε παρακαλώ» τον εκλιπαρώ.

«Ποιο; Αυτό εδώ το κλαδί;» ρωτάει χαμογελαστός, κουνώντας το πέρα δώθε. «Αλήθεια τώρα;»

Η ουρά μου κουνιέται φρενιασμένα. Τρελαίνομαι όταν ο Τομ το κάνει αυτό. «Ναι, πέταξέ το! Τώρα! Σε παρακαλώ!»

«Είσαι σίγουρος;»

Είναι τόσο ωραίο αυτό. «Ναι!»

«Καλά, καλά, σταμάτα να γαβγίζεις».

Ο Τομ το πετάει κι εγώ το φέρνω πίσω και το κάνουμε αυτό ξανά και ξανά. Κάποιες φορές ο Τομ με κυνηγάει και άλλες τον κυνηγάω εγώ. Κάποιες φορές τρέχω γαβγίζοντας πέρα δώθε, έτσι από μόνος μου, επειδή είμαι χαρούμενος και το τρέξιμο είναι τέλειο πράγμα, αλλά κυρίως το κάνω επειδή ο Τομ γελάει βλέποντάς με και το γέλιο του είναι ο ωραιότερος ήχος του κόσμου. Μετά ξαπλώνω ανάσκελα και ο Τομ μού χαϊδεύει την κοιλίτσα. Το λατρεύω αυτό.

«Μπελάκο μου» λέει σιγανά.

Είναι το χαϊδευτικό όνομα που μου έχει δγάλει. Είναι κάτι ανάμεσα στο Ρέμπελ και στον μπελά. Μόνος του το βρήκε. Είναι τόσο έξυπνος.

Εγώ και ο Τομ, ολομόναχοι. Ε, λοιπόν, αυτή είναι η καλύτερη στιγμή της ημέρας. Το εννοώ αυτή τη φορά.

Έπειτα αράζουμε μέχρι το απόγευμα. Τώρα πια ο ήλιος δυθίζεται πίσω από τα βουνά κάνοντας τον ουρανό να μεστώσει και να γίνει κόκκινος και μαθής. Από το Πάνω Λιβάδι μπορείς να δεις ολόκληρο τον κόσμο: Όλα τα υπόλοιπα σπίτια και τα αγροκτήματα να απλώνονται μέχρι τον ορίζοντα.

Ο Τομ δγάζει απ' το σακιδιό του ένα μπλοκ κι ένα καρβουνάκι κι αρχίζει να σκιτσάρει. Του αρέσει πολύ να σκιτσάρει – τα κουβαλάει πάντα μαζί του το μπλοκ και το καρβουνάκι. Γέρνω κι εγώ στο στήθος του και ρουφάω όλη του τη ζεστασιά όσο αυτός σκαρώνει μια καινούρια ζωγραφιά.

«Βλέπεις, Ρέμπελ; Είμαστε εσύ κι εγώ και σκαρφαλώνουμε στο βουνό».

Ο Τομ μάς ζωγραφίζει πάντα μαζί εμάς τους δύο. Όπως είναι το γραφτό μας να είμαστε. Κι όσο σχεδιάζει μιλάει και οι λέξεις τότε βγαίνουν από το στόμα του νεράκι, όπως και οι γραμμές από το χαρτί. Είναι πάντα ευτυχισμένος όταν ζωγραφίζει – είναι ακόμα πιο Τομ από όσο όταν κοιμάται.

«Λένε ότι πίσω από αυτό εκεί το βουνό υπάρχει ένας καταρράκτης ακόμα μεγαλύτερος από εκείνον του Μπρέννοκ. Και στη μια του πλευρά, λένε, φυτρώνουν αγριολούλουδα. Είναι σαν ένα χαλί που απλώνεται μέχρι τη θάλασσα – μαργαρίτες μέχρι εκεί που φτάνει το μάτι! Το φαντάζεσαι, Ρέμπελ;»

‘Όχι, δεν το φαντάζομαι, δεν μπορώ. Ποτέ μου δεν έχω δει καταρράκτη. Ούτε και τη θάλασσα έχω δει. Δεν έχω ξεμυτίσει ποτέ από το αγρόκτημα. Δεν ξέρω καν τι είναι το χαλί.

Ούτε και ο Τομ έχει δει τη θάλασσα. Το πιο μακρινό ταξίδι που έχει κάνει είναι μέχρι την αγορά στο Κόννικ. Όλη την ώρα μιλάει για τα μέρη που κάποτε θα επισκεφτεί, αλλά νομίζω ότι το λέει έτσι, δίχως να το εννοεί. Γιατί να σηκωθεί και να φύγει, όταν όλα όσα χρειαζόμαστε βρίσκονται εδώ;

Ξαφνικά, ο Τομ σταματά να σκισάρει. Αργώ λίγο να καταλάβω το γιατί: Έχει δει κάτι.

Πέρα, ανάμεσα στα δέντρα, διακρίνεται ένα κομμάτι του δρόμου για το Κόννικ. Κι εκεί βαδίζουν δυο άντρες.

Και οι δύο φορούν χρυσαφένια πανωφόρια, γυαλιστερές μαύρες μπότες και γυαλιστερές μαύρες ζώνες. Και οι δύο κουβαλούν μουσκέτα.

Είναι άντρες της φρουράς του Βασιλιά. Πάντα τους βλέπεις έτσι, δυο δυο ή τρεις τρεις, να περιπολούν στους δρόμους. Ο Τομ μια φορά μού είπε ότι ελέγχουν αν όσοι κινούνται στον δρόμο έχουν άδεια. Αν δεν πληρώνεις έγκαιρα τους φόρους σου στον Βασιλιά, μου είπε, οι φρουροί σου παίρνουν την άδεια, κι έτσι δεν μπορείς να πας στην αγορά για να πουλήσεις τα προϊόντα σου κι έτσι τέρμα τα λεφτά κι έτσι τέρμα το μπέικον στο πρωινό.

Κάνουν κι άλλα οι φρουροί, όχι μόνο αυτό. Φροντίζουν να μη βγαίνει κανείς απ' το σπίτι του τη νύχτα. Φροντίζουν και να μη λέει κανείς κουδέντα εναντίον του Βασιλιά. Αν μάθουν ότι τον έχεις κακολογήσει, έρχονται και σε πιάνουν και δεν επιστρέφεις ποτέ σπίτι σου. Έχω ακούσει τη Μαμά και τον Μπαμπά να το κουδεντιάζουν φιθυριστά, όταν ο Τομ δεν είναι στο δωμάτιο.

Η Μαμά και ο Μπαμπάς λένε ότι παλιά δεν ήταν έτσι. Πριν τον Βασιλιά, ο κοσμάκης έλεγε ότι ήθελε. Μετά όμως ήρθε ο Βασιλιάς και αποφάσισε ότι τα ήθελε όλα για την πάρτη του. Κάποιοι προσπάθησαν να αντισταθούν –οι Ρεντς, έτσι τους έλεγαν, επειδή φορούσαν κόκκινα φουλάρια– αλλά ήταν αδύνατον να τα δάλουν με τους φρουρούς και τα όπλα τους και έτσι πάνε όλοι, τους μάζεψαν. Τώρα λοιπόν κανείς δεν αντιστέκεται και οι φρουροί περιπολούν στους δρόμους κι έτσι έχουν τα πράγματα.

Ακούω ένα κοφτό κρακ, σαν ένα λεπτούτσικο κόκαλο που σπάει. Ο Τομ έσφιξε το καρβουνάκι του τόσο δυνατά που εκείνο διαλύθηκε και μουντζούρωσε με μαύρη στάχτη την όμορφη ζωγραφιά του.

«Να πάρει η ευχή...» μουρμουράει τσαντισμένος.

«Τομ! Βραδινό!»

Ακούω πρώτος τη φωνή της Μαρίας, επειδή έχω καλύτερα αυτιά από τον Τομ. Αρχίζω να τρέχω γύρω γύρω και να γαβγίζω, γιατί το ζήτημα δεν είναι παίξε γέλασε.

«Εντάξει, Ρέμπελ! Ήρεμα!» μουρμουράει εκείνος.

‘Όχι, δε γίνεται να ηρεμήσω. Δε θα ηρεμήσω. Η δουλειά μας έχει τελειώσει. Τώρα μπορεί να ξεκινήσει η καλύτερη –η πραγματικά καλύτερη– στιγμή της ημέρας.

Ο Τομ μαζεύει το κοπάδι και το οδηγεί πίσω στο Κάτω Λιβάδι. Εγώ τρέχω μπροστά με τη μύτη μου σε εγρήγορση για να νιώσω τη μυρωδιά που ψάχνω. Και να τη, βγαίνει κουνιστή και λυγιστή απ’ την καμινάδα σαν μια χρυσή κορδέλα και ταξιδεύει στριφογυριστά πάνω απ’ τα λιβάδια προς το μέρος μου.

Στιφάδο. Αρνάκι στιφάδο! Πηχτό, λιπαρό, μεστό στιφάδο, που σιγοβράζει στον φούρνο με την πέτσα του. Στιφάδο με καρότα και σάλτσα, σερβιρισμένο σε χοντρά πηλίνα μπολ. Αρνίσιο στιφάδο σημαίνει και αρνίσια κόκαλα. Αρνίσια κόκαλα σημαίνει και αρνίσιο μεδούλι. Και αρνίσιο μεδούλι σημαίνει ένα υπέροχο, λαχταριστό βραδινό για τα καλά σκυλάκια σαν τον Ρέμπελ.

Το είχα πει απ’ την αρχή. Η σημερινή μέρα είναι απίστευτα τέλεια.

Μέχρι να φτάσει ο Τομ εγώ ήδη γρατζουνάω την εξώ-
πορτα της αγροικίας και κλαψουρίζω. Όταν την ανοίγει
με μια σπρωξιά, χιμάω μέσα μαλλιοκούδαρα. Η κουζί-
να είναι ένας ολόλαμπρος Παράδεισος που μοσχοβολά
κρέας. Τρέχω στο μπολάκι μου και να το! Ένα αρνίσιο
κόκαλο δγαλμένο απευθείας από το τσουκάλι, αχνιστό
αχνιστό και γυαλιστερό από το παχύ λίπος. Είμαι τόσο
χαρούμενος που στριφογυρνώ σαν τρελός και γλείφω το
κόκαλο από πάνω ως κάτω. Στιφάδο, στιφάδο, στιφάδο,
στιφάδο!

«Πάλι στιφάδο;» λέει ξεφυσώντας ο Τομ καθώς πέ-
φτει σαν σακί στην καρέκλα του.

«Σουτ!» τον μαλώνει η Μαμά και τον κοπανά ελαφρά
με ένα κουτάλι. «Πάλι καλά να λες που έχουμε κάτι να
φάμε. Ξέρεις πόσος κόσμος εδώ γύρω δεν έχει;»

«Ξέρω» μουρμουράει σιγανά ο Τομ.

«Τριγυρνούσαν φρουροί στον δρόμο το απόγευμα»
λέει ο Μπαμπάς καθώς τρώει με όρεξη.

Η Μαμά ανασηκώνει τους ώμους. «Σάμπως πάντα δεν
τριγυρνούν;»

«Όχι όμως τόσο συχνά. Ούτε και τόσο πολλοί. Και
μάλιστα εδώ, τόσο μακριά από το Μεγάλο Κάστρο». Ο
Μπαμπάς ξύνει το μπολ του με το κουτάλι. «Κάτι σημα-
ντικό πρέπει να συμβαίνει».

«Κάτι θα ήταν κι αυτό... για αλλαγή» μουρμουράει ο
Τομ.

«Τρώγε το στιφάδο σου» τον μαλώνει η Μαμά.

Όταν το βραδινό ολοκληρώνεται, η μέρα μας τελειώ-

νει. Τρέχω πάνω πριν από τον Τομ για να του ζεστάνω το κρεβάτι. Είναι μία ακόμη από τις άκρως σημαντικές δουλειές μου. Ο Τομ με ακολουθεί σέρνοντας τα πόδια και δγκάζει τα ρούχα της δουλειάς πριν σωριαστεί στο κρεβάτι δίπλα μου. Δε φυσάει με τη μία το κερί για να σδήσει, όπως κάνει συνήθως. Αντί γι' αυτό κοιτάζει το ταβάνι.

«Μαργαρίτες μέχρι εκεί που φτάνει το μάτι» αναστενάζει.

Σκέφτεται πάλι λυπηρά πράγματα. Το κάνει συχνά τελευταία. Τρίβομαι κοντά του για να θυμηθεί πως είμαι εδώ, πως είμαι πάντα εδώ επειδή είμαι το σκυλί του και είναι το αγόρι μου και τον αγαπώ. Βάζει το χέρι του στη ράχη μου επειδή του αρέσει να νιώθει ότι είμαι κοντά και το τρυφερό δάρος της παλάμης του είναι το πιο υπέροχο δάρος που υπάρχει.

Όταν η ανάσα του Τομ γίνεται αργόσυρτη και σταθερή και το σώμα του δουλιάζει απαλά στο κρεβάτι, ξέρω ότι η μέρα μου επιτέλους τελείωσε και ότι μπορώ κι εγώ σαν καλό σκυλί να κοιμηθώ.

Έκανα λάθος όλες τις προηγούμενες φορές. Αυτή εδώ είναι η καλύτερη στιγμή της μέρας: Εγώ κι ο Τομ, κουκουλωμένοι ξανά στις κουδέρες μας, ζεστοί και ασφαλείς, ξέροντας πως η σημερινή μέρα ήταν καλή μαζί μας και ότι το ίδιο καλή θα είναι και η αυριανή. Πως έχουμε ό,τι χρειαζόμαστε και θα το έχουμε για πάντα, επειδή στη φάρμα τίποτα δεν πρόκειται ν' αλλάξει. Και γιατί ν' αλλάξει κάτι όταν ήδη όλα είναι τόσο τέλεια;

Η
ΜΕΡΑ
ΠΟΥ
ΚΑΤΙ
ΑΛΛΑΖΕΙ

2

ΟΙ ΕΙΣΒΟΛΕΙΣ

Ξέρω ότι όλα πάνε στραβά από τη στιγμή που ανοίγω τα μάτια. Κάποιος στο κάτω σπίτι φωνάζει. Ένας άντρας. «Σου είπα, δεν έχετε επιλογή!»

Πηδάω από το κρεβάτι και ορμάω κάτω όσο πιο γρήγορα μπορώ. Δεν αναγνωρίζω τη φωνή. Αυτό σημαίνει πως στο σπίτι έχει μπει ένας ξένος. Πρέπει να τον διώξω. Πρέπει να προστατέψω τον Τομ.

Όταν φτάνω, ο Μπαμπάς στέκεται δίπλα στο τραπέζι με το καπέλο στα χέρια, δείχνοντας μικρός και φοβισμένος. Η Μαμά είναι ζαρωμένη στη γωνιά της κουζίνας, αγριοκοιτάζοντας τους εισβολείς που μπήκαν στο σπιτικό της.

Είναι δύο. Ο ένας στέκεται στην πόρτα φράζοντάς τη. Ο άλλος είναι αραχτός στην καρέκλα του Μπαμπά με τις λασπωμένες του μπότες πάνω στο τραπέζι και το μουςκέτο ξαπλωτό στην ποδιά του. Και οι δύο φορούν πανωφόρια φτιαγμένα με χρυσό νήμα.

Είναι φρουροί.

Το νιώθω στη στιγμή. Είναι επικίνδυνοι. Αυτός που

στέκεται στην πόρτα μοιάζει με γυμνοσάλιαγκα – ο άλλος, στην καρέκλα, με αρουραίο. Σλαγκ και Ρατ, έτσι θα τους λέω, λοιπόν. Η μυρωδιά τους είναι ένα τεράστιο λάθος. Βρομοκοπούν κακία και μοχθηρία. Τα όπλα τους ξέρω τι μπορούν να κάνουν. Έχω δει τον Μπαμπά να σκοτώνει κουνέλια, σημαδεύοντάς τα απλά με την κάννη και τραβώντας τη σκανδάλη. Τους γρυλίζω και ο Ρατ γυρνά απότομα και με καρφώνει με τα μικρά, μοχθηρά, ποντικίσια του μάτια.

«Διώξε τον σκύλο από εδώ!» προστάζει.

Ο Μπαμπάς κουνά αμέσως το κεφάλι. «Μάλιστα, κύριε. Αμέσως, κύριε». Με πιάνει απ' τον σβέρο και προσπαθεί να με σύρει πίσω, αλλά εγώ συνεχίζω να γρυλίζω και να πασχίζω να του ξεφύγω. Δεν μπορώ ν' αφήσω τον Μπαμπά να με δγάλει έξω. Πρέπει να διώξω τον κίνδυνο μακριά.

«Ρέμπελ! Όχι!» Ο Τομ ορμά στην κουζίνα από πίσω μου και με αρπάζει στην αγκαλιά του.

Κοιτά μπερδεμένος γύρω του. «Τι τρέχει;»

Η Μαμά δείχνει τους εισβολείς. «Θέλουν κι άλλους φόρους – να τι τρέχει!»

Ο Τομ χλωμιάζει. «Μα αφού πληρώσαμε για αυτόν τον μήνα. Και για τον επόμενο».

«Όχι πια» λέει χαμογελώντας ο Σλαγκ. «Καινούρια διαταγή απ' τον Βασιλιά. Οι φόροι διπλασιάζονται».

«Μα δεν έχουμε τόσα λεφτά» τραυλίζει σοκαρισμένος ο Τομ. «Κανείς δεν έχει».

Οι δυο φρουροί χαχανίζουν.

«Τι να σου κάνω, φιλαράκο. Γκαντεμιά» λέει ο Ρατ. «Αν δεν πληρώσεις, ξέχνα την άδεια μετακίνησης. Να πεινάσεις; Αυτό θέλεις;»

Η οργή του Τομ μεγαλώνει, νιώθω τα χέρια του να με σφίγγουν περισσότερο. «Δεν μπορείτε να το κάνετε αυτό!»

Ο Μπαμπάς τον σταματά κουνώντας το χέρι του. «Θα πληρώσουμε. Μονάχα δώστε μας λίγες μέρες ακόμα».

«Έτσι μπράβο». Ο Ρατ σηκώνεται και δάζει το μουσκέτο στον ώμο. «Α, μια που είμαστε εδώ... Ψάχνουμε έναν άντρα που φοράει ένα λυκοτόμαρο. Τον έχουν δει να τριγυρνά στην περιοχή. Είναι επικίνδυνος. Ταραχοποιός. Καταζητείται από τον Βασιλιά αυτοπροσώπως. Όποιος του δώσει στέγη, θα πυροβολείται με τη μία».

Κανείς δεν ξέρει το παραμικρό. Ο Ρατ γνέφει απότομα στον Σλαγκ και γυρνούν να φύγουν, με το τριξίμο από τις καλογουαλισμένες δερμάτινες μπότες τους να σπάει τη σιωπή.

«Θα έρθουμε πάλι στο τέλος της εβδομάδας» λέει με την πλάτη γυρισμένη ο Ρατ. «Να έχεις τα λεφτά. Στον τελευταίο αγρότη που αρνήθηκε του κάψαμε το σπίτι και σπείραμε αλάτι στα χωράφια του».

Έχει σχεδόν βγει από το κατώφλι, όταν ο Τομ ξαναδρίσκει τη μυλιά του.

«Δε θα τη βγάλετε καθαρή!» φωνάζει. «Αργά ή γρήγορα, ο κόσμος θα κάνει τον Βασιλιά να πληρώσει γι' αυτά που κάνει και τότε θα δείτε!»

Το δωμάτιο παγώνει, σαν ξαφνιασμένη γάτα. Κανείς

δεν κουνιέται. Έπειτα, και οι δυο φρουροί γυρνούν και κοιτούν τον Τομ.

«Τι είπες;» Η φωνή του Σλαγκ ξεγλιστράει απ' το στόμα του όπως το χέλι από την τρύπα.

«Κάτι τέτοια τα λένε οι Ρεντς» λέει ο Ρατ. «Μήπως είσαι με τους Ρεντς, μικρέ; Τώρα που το σκέφτομαι... Έχεις δγάλει τον σκύλο σου... Ρέμπελ, επαναστάτη! Μιλάς σαν προδότης...»

Τι να εννοεί ο Ρατ. Ήξερα βέβαια ότι «Ρέμπελ» σημαίνει επαναστάτης. Δεν είχα ιδέα όμως ότι είναι κακή λέξη. Ο Μπαμπάς πηδάει πανικόβλητος μπροστά στον Τομ. «Όχι! Είναι απλά ένα άμυαλο αγόρι – ένα παιδί».

Ο Ρατ σπρώχνει τον Μπαμπά στην άκρη και γέρνει τη μούρη του κοντά στον Τομ. Μυρίζω την απειλή που ακνίζει σαν πυρωμένο σίδερο από μέσα του. Έχω τρομοκρατηθεί, αλλά πρέπει να φανώ γενναίος. Να προστατέψω τον Τομ. Γαβγίζω και δείχνω τα δόντια μου, αλλά ο φρουρός συνεχίζει να έχει το βλέμμα του καρφωμένο στον Τομ.

«Πόσο είσαι, μικρέ; Δεκαέξι;»

Ο κόσμος πάντα περνάει τον Τομ για μεγαλύτερο απ' ό,τι είναι. Η Μαμά λέει πως είναι ψηλός για την ηλικία του.

«Δώ... δώδεκα» ψιθυρίζει.

Ο Ρατ χαμογελά όλο χαιρεκακία. «Ξέρεις τι κάναμε στον τελευταίο που πιάσαμε απ' τους Ρεντς; Θα ευχόταν να τον είχαμε πυροβολήσει, αυτό σου λέω μόνο, μικρέ. Τι λες; Είσαι αρκετά μεγάλος για κάτι τέτοιο;»

Ο Τομ κουνά πέρα δώθε το κεφάλι. Ο Ρατ γνέφει στον

Σλαγκ και το άφωνο μήνυμα μοιάζει να διασχίζει το κενό ανάμεσά τους, επειδή ο Σλαγκ πάει με τη μία στο ερμάρι με τα πιατικά και σηκώνει το κοντάκι του όπλου του.

«Μη!» φωνάζει η Μαμά.

Ο Σλαγκ κατεβάζει το κοντάκι κι αρχίζει να σπάει ένα ένα όλα τα πιάτα στο ερμάρι. Ο Μπαμπάς ορμάει στη Μαμά και τη βαστά από την πλάτη. Εκείνη έχει τις γροθιές της σφιχτές και τα δάκρυα τρέχουν σιωπηλά στα μάγουλά της. Όλη αυτή την ώρα, ο Ρατ δεν παίρνει το βλέμμα του από τον Τομ. Όταν η καταστροφή ολοκληρώνεται, κάνει μεταβολή και δγαίνει από την κουζίνα θρυμματίζοντας κάτω από τις μπότες του κομμάτια από πιατικά.

«Στο τέλος της εβδομάδας» λέει ξανά. «Αλλιώς ο φόρος θα τριπλασιαστεί».

Ο Σλαγκ φτύνει στο πάτωμα και μετά τον ακολουθεί έξω από την αγροικία.

Ο Τομ επιτέλους με αφήνει κι εγώ τρέχω πίσω από τους φρουρούς γαβγίζοντάς τους καθώς βαδίζουν αγέρωχα έξω από τη φάρμα. Δεν το πιστεύω αυτό που έγινε. Τρέμω ολόκληρος από τον φόβο – από την κορυφή ως την άκρη της ουράς μου. Δεν προσάτεψα τον Τομ όταν έπρεπε, αλλά μπορώ να το κάνω τώρα. Πρέπει να διασφαλίσω ότι οι φρουροί δε θα ξαναγυρίσουν – ποτέ μα ποτέ. Γαβγίζω και γαβγίζω, αλλά δεν τους καίγεται καρφάκι. Απλά συνεχίζουν να βαδίζουν αργά, λες κι έχουν στη διάθεσή τους όλο τον χρόνο του κόσμου. Η φωνή μου ακούγεται ασήμαντη και κούφια καθώς αντηχεί μέσα στο αγρόκτημα.

ΕΝΑΣ ΔΕΣΜΟΣ ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ. ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΖΩΗΣ.

*«Είμαι το σκυδί του Τομ και είναι το αγόρι μου.
Μέχρι και στην Κόδαση την ίδια να πάει, θα τον ακοδουθήσω
και θα τον φέρω πάδι πίσω».*

Ο Ρέμπελ είναι ένα καλό σκυλί και κυριολεκτικά
λατρεύει την απλή ανέφελη ζωή που ζει στη φάρμα, μαζί
με τον ιδιοκτήτη του τον Τομ – ώσπου κάποτε τα σύννεφα
του πολέμου πλνσιάζουν... Ο Τομ είναι πια αποφασισμένος
να ενταχθεί στους επαναστάτες που θέλουν να ρίξουν τον
βασιλιά. Ο Ρέμπελ όμως ξέρει καλά ότι ο πόλεμος είναι πολύ
επικίνδυνο πράγμα και θα κάνει τα πάντα για να σώσει
τον άνθρωπο που αγαπά.

*«Το **Rebel** μού ράγισε την καρδιά και ταυτόχρονα την έκανε να
ανθήσει. Είναι ένα βιβλίο που πραγματικά αγγίζει την τελειότητα».*

—Natasha Farrant

*«Μια υπέροχη,
ανυπόκριτη περιπέτεια».*

—Sophie Anderson

ISBN 978-618-07-1395-4

9 786180 713954 >

Βοηθ. κωδ. μπχ/ons 15395